

Rolnummers 2334 en 2339
Arrest nr. 75/2002 van 23 april 2002

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld door de Raad van State.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters L. François, P. Martens, M. Bossuyt, A. Alen en J.-P. Moerman, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag

Bij de arresten nrs. 102.235 en 102.236 van 20 december 2001 in zake S. Bajrami en I. Bajrami tegen de Belgische Staat, waarvan de expedities ter griffie van het Arbitragehof zijn ingekomen respectievelijk op 25 januari 2002 en 30 januari 2002, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het gelijkheidsbeginsel zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, voor zover de vreemdeling, die zich bij een andere Staat aangemeld heeft om aldaar asiel aan te vragen, uitgesloten wordt van het recht een tweede asielaanvraag in te dienen bij een andere Staat, *in casu* België ? »

II. De feiten en de rechtspleging in de bodemgeschillen

De verzoekers voor de Raad van State zijn vreemdelingen van Joegoslavische nationaliteit die in 1998 in België zijn aangekomen en zich vluchteling hebben verklaard. De betrokkenen hadden reeds eerder een asielaanvraag ingediend in Duitsland. Om die reden werd aan de Duitse autoriteiten gevraagd om de overname van de asielaanvraag van de verzoekers op grond van de Overeenkomst van Dublin van 15 juni 1990.

Nadat de Duitse overheid zich bereid had verklaard de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag over te nemen, heeft de Minister van Binnenlandse Zaken op 29 april 1999 een doorlaatbewijs afgegeven en beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen die laatste beslissing werd een beroep tot vernietiging ingesteld bij de Raad van State.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikkingen van 25 en 30 januari 2002 heeft de voorzitter in functie de rechters van de respectieve zetels aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

Bij beschikking van 12 februari 2002 heeft het Hof de zaken samengevoegd.

Op 13 februari 2002 hebben de rechters-verslaggevers M. Bossuyt en L. François, met toepassing van artikel 72, eerste lid, van de organieke wet, het Hof ervan in kennis gesteld dat zij ertoe zouden kunnen worden gebracht voor te stellen een arrest van onmiddellijk antwoord te wijzen.

Overeenkomstig artikel 72, tweede lid, van de organieke wet is van de conclusies van de rechters-verslaggevers aan de partijen in het bodemgeschil kennisgegeven bij op 15 februari 2002 ter post aangetekende brieven.

S. Bajrami en I. Bajrami, beiden wonende te 8930 Menen, Hoornwerk 14, hebben een memorie met verantwoording ingediend bij op 1 maart 2002 ter post aangetekende brief.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

A.1. De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat onmiddellijk een ontkennend antwoord kan worden gegeven op de gestelde vraag, op grond van de motieven uiteengezet in de arresten nrs. 57/2000 van 17 mei 2000 en 71/2001 van 30 mei 2001.

A.2. De verzoekers voor de Raad van State hebben een memorie met verantwoording ingediend waarin ze aanvoeren dat artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het gelijkkluidend algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging vergen dat verzoekende partij haar zaak kan laten beoordelen door de bevoegde rechter, zonder te worden geconfronteerd met het vermoeden waartegen de verzoekende partij zich *in concreto* niet meer kan verweren. Ze voeren ook aan dat hun asielaanvraag in Duitsland geen vrije keuze was.

- B -

B.1.1. Artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt :

« § 1. Zodra de vreemdeling zich aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50 of 51, vluchteling verklaart, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de internationale overeenkomsten die België binden, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Zelfs wanneer krachtens de criteria van deze internationale overeenkomsten België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de Minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen het verzoek te behandelen, op voorwaarde dat de vreemdeling daarmee instemt.

§ 2. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de internationale overeenkomsten die België binden, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan. »

B.1.2. Artikel 8 van de Overeenkomst van 15 juni 1990 betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij één van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend, goedgekeurd bij de wet van 11 mei 1995, bepaalt :

« Wanneer op basis van de overige in deze overeenkomst vastgestelde criteria geen Lid-Staat kan worden aangewezen die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, is de Lid-Staat waarbij het verzoek het eerst werd ingediend verantwoordelijk voor de behandeling ervan. »

B.2.1. In de huidige zaken betreft het de categorie van vreemdelingen waarvoor de asielaanvraag conform voormelde Overeenkomst van 15 juni 1990 moet worden onderzocht door een andere Lid-Staat. Nadat de terzake bevoegde Lid-Staat zich akkoord heeft verklaard om de asielaanvrager over te nemen, werd immers aan deze laatste een bevel het grondgebied te verlaten betekend en dient hij zich, overeenkomstig dat bevel, aan te melden bij de overheden van die Lid-Staat die voor hem moet instaan ter uitvoering van voormelde Overeenkomst.

B.2.2. Artikel 51/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 verhindert de betrokkene niet in België een asielaanvraag in te dienen. Ter uitvoering van de voormelde Overeenkomst, dient de Minister of zijn gemachtigde evenwel voorafgaandelijk aan het in behandeling nemen van een verzoek dat reeds eerst in een andere Lid-Staat van de Europese Gemeenschappen werd ingediend, over te gaan tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, dient hij zich bij de bevoegde overheden van die Staat aan te melden.

B.2.3. In tegenstelling tot wat het geval is met een terugleiding naar het land waar de asielzoeker beweert gevaar te lopen voor zijn leven, zijn vrijheid of zijn fysieke integriteit, is er, indien een asielzoeker afkomstig uit een derde land wordt overgedragen aan een andere Lid-Staat van de Europese Unie, geen gevaar dat hij aldaar zou worden vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Nu het om Lid-Staten van de Europese Unie gaat die alle partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens,

kan ervan worden uitgegaan dat de fundamentele rechten van de betrokkenen er niet zullen worden geschonden, minstens dat betrokkenen er over de nodige mogelijkheden van beroep beschikken mocht dat wel het geval zijn.

B.2.4. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in zoverre het de vreemdeling die zich bij een andere Staat aangemeld heeft om asiel aan te vragen, niet het recht verleent op de behandeling van een asielaanvraag in België.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 23 april 2002.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts